

του Σάββα Μιχαήλ

1 Πριν ένα μήνα, ο πρόεδρος της αμερικανικής Ομοσπονδιακής Τράπεζας, της περίφημης Fed, ο πανίσχυρος Ben Bernanke ρωτήθηκε ορθά-κοφτά από έναν ακροατή του «*εάν η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ είναι ένοχη για την επανάσταση στην Αίγυπτο*» (Financial Times, 26/27 Μαρτίου 2011). Ο Μπερνάνκε, όπως ήταν αναμενόμενο, έσκισε τα μιάτια του ότι είναι εντελώς «unfair», άδικο, να ενοχοποιείται η ρευστότητα που τροφοδότησε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα με την «ποσοτική χαλάρωση 2» (Quantitative Easing 2) για το παλλροϊκό κύμα πληθωρισμού προς τις χώρες του Νότου που πυροδότησε και την επαναστατική θύελλα στον αραβικό κόσμο. Κι όμως αυτός που ερώτησε δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να μιλήσει για το σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου.

Το «σκοινί», στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι απλώς τα μέτρα της Ομοσπονδιακής Τράπεζας αλλά **συνολικά η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε το 2007** κι ο τρόπος διαχείρισής της από τις κεντρικές τράπεζες και τα κράτη των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, προπαντός μετά το 2008 και την άμεση απειλή διάλυσης του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος. Αυτό είναι το υλικό υπόβαθρο της επανάστασης στη νότια ακτή της Μεσογείου, στις πύλες της Ευρώπης, στο Μαγκρέμπ και το Μασρέκ, που συστημικά οι απολογητές του καπιταλισμού, δεξιά κι «αριστερά», προσπαθούν να κρύψουν.

Μετά την αρχική έκπληξη για τις αναπάντεχες επαναστατικές εξελίξεις σε Τυνησία και Αίγυπτο, ο επίσημος λόγος των ηγετών της Δύσης και των αναλυτών των αστικών ΜΜΕ αναλώνεται σε ρητορείες περί δημοκρατίας ή επικεντρώνεται μονομερώς στις ιδιαιτερότητες των αραβικών κοινωνικών σχηματισμών, συσκοτίζοντας το γεγονός ότι «*η οικονομική κρίση ήταν ο παράγοντας-κλειδί του κινήματος*» (Bk. Le Monde, arabe dans la crise, Maghreb Machrek No 206, χειμώνας 2010-2011).

Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να συρρικνώσουμε την συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης και να την ανάγουμε σε έναν απλουστευτικό οικονομι-

σμό. Σίγουρα οι όροι που κάνουν δυνατό ένα επαναστατικό Συμβάν, μια ρήξη του ιστορικού συνεχούς, δεν ταυτίζονται ούτε εξαντλούν το ίδιο το Συμβάν που έχει την αυτονομία του, την

δική του δυναμική και λογική. Αλλά και το επαναστατικό Συμβάν εάν αποκοπεί από τους όρους της δυνατότητάς του, από την υλική του βάση, τον ιδιαίτερο ιστορικό του χώρο και τα στοιχεία που το συγκροτούν και κινητοποιούνται, τότε μετατρέπεται σε μεταφυσικό θαύμα, είναι σαν να πέφτει από τον ουρανό. Οι επαναστατικές εξελίξεις πρέπει να ιδωθούν στην κριασική μήτρα τους.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αποκοπή της επανάστασης στον αραβικό κόσμο από την τρέχουσα παγκόσμια κρίση λειτουργεί ιδεολογικά: κρύβει από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, τα θύματα της καπιταλιστικής κρίσης, τις **επαναστατικές συνέπειες της κρίσης και την ιστορική διέξοδο από το αδιέξοδο του συστήματος**. Η ιδεολογική απόκρυψη έχει την που άμεσα πολιτική σημασία για τις άρχουσες τάξεις που φοβούνται μια εξάπλωση της επανάστασης όχι απλώς σε όλη την Μέση Ανατολή αλλά, από εκεί, στην ίδια την κλυδωνιζόμενη από την κρίση της υπερχρέωσης και του ευρώ, ιμπεριαλιστική Ευρώπη, στις Μπτροπόλεις και παγκόσμια.

Μετά από δεκαετίες όπου ο κυρίαρχος λόγος της κυρίαρχης τάξης κανονικούσε ότι «έκλεισε οριστικά ο ιστορικός κύκλος που άνοιξε με την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917», πως «πέρασε για πάντα η εποχή των επαναστάσεων», ή, για όσους αυτοονομάζονται ακόμα κομμουνιστές, ότι μας χωρίζουν δεκαετίες, αν όχι αιώνες από μια νέα επανάσταση στο απώτατο κι αόριστο μέλλον, τώρα μπορεί ο καθένας να δει ότι πραγματικές επαναστάσεις συντελούνται στον πραγματικό κόσμο και μάλλον δίπλα μας, στην απέναντι ακτή της Μεσογείου - λίγα μίλια απέναντι από την Κρήτη.

Αστική δημοκρατία και ιμπεριαλιστικός πόλεμος

2 Όπως η παγκόσμια κρίση το 2007-08, έτσι και τα παιδιά της, οι επαναστάσεις του 2011 (και πιο πριν ο ελληνικός Δεκέμβρης) έπεσαν σαν κεραυνός απρόβλεπτος στα κεφάλια των αστών οικονομολόγων και πολιτικών αναλυτών. Λίγες μέρες πριν την επανάσταση στην Τυνησία, ο Ντομνίκ Στρώς Καν του ΔΝΤ την εξυμνού-

σε σαν υπόδειγμα για όλη την Αφρική και σαν την... Νορβηγία του Μαγκρέμπ! (Ο σύντροφός του, επίσης «σοσιαλιστής», Γιώργακης Παπανδρέου μας έταζε μια Ελλάδα Δανία του Νότου πριν αναγγείλει από το Καστελόριζο την χρεοκοπία της χώρας και την υποδούλωσή της στο Μνημόνιο...). Όσον δε αφορά στην Αίγυπτο του Μουμπάρακ, μερικοί βιάζονταν να την εντάξουν στις BRICs, στις ραγδαία αναδυόμενες χώρες του Νότου και της Ασίας που διεκδικούν περιφερειακό ή και διεθνή ηγεμονικό ρόλο!

Θα ήταν, όμως, λάθος να υποτιμήσουμε τον εκθρό. Μετά από την αρχική έκπληξη, οι ιμπεριαλιστές της Δύσης, αν και διασπαρμένοι και αδύναμοι, προωθούν την αντεπαναστατική τους στρατηγική σαν λαβίδα με δύο σκέλη: από την μια, εναγκαλίζονται όψιμα την δημοκρατία και προωθούν με τα ερείσματά τους στα παλιά τυραννικά καθεστώτα, τους στρατούς τους, τους φυλάρχους τους, τις διάφορες ελίτ, παλιές και νέες, μια ελεγχόμενη «δημοκρατική» μετάβαση σε «συνταγματικές μεταρρυθμίσεις» και νέες μορφές υποτέλειας και κοινωνικού ελέγχου από την άλλη, καταφεύγουν σε απροκάλυπτες εισβολές και ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όπως στην περίπτωση της Λιβύης, όπου δεν μπόρεσαν, για την ώρα, να βρουν ερείσματα στους πραιτοριανούς του Καντάφι που έχει στήσει ένα ερμητικό κλειστό προσωποναγές - οικογενειακοκρατικό καθεστώς. Αφού τον αφήσανε να φτάσει μέχρι την Βεγγάζη σφαγιάζοντας τους άπειρους κι ανεκπαίδευτους στρατιωτικά εξεγερμένους, οι ιμπεριαλιστές επενέβησαν, στη συνέχεια, παριστάνοντας τον όψιμο «σωτήρα» και τον «διατητή» για την εξεύρεση «μεταβατικής λύσης», ουσιαστικά να στήσουν εκεί ένα προτεκτοράτο του ΟΗΕ και του ΝΑΤΟ ως προγεφύρωμα ενάντια στην αραβική επανάσταση.

Η αντεπαναστατική στρατηγική είναι ενιαία μ' όλη της την διαφοροποίηση, όπως κι η λαϊκή επαναστατική διαδικασία από τον Ατλαντικό ως τον Κόλπο είναι ενιαία, μ' όλες τις ιδιαιτερότητες, τους διαφορετικούς ρυθμούς, τα διαφορετικά επίπεδά της σε Αίγυπτο, Τυνησία, Υεμένη, Μπαχαρέιν, Σαουδική Αραβία, Ιορδανία, Μαρρόκο, Αλγερία, Λιβύη, Συρία. Οι επαναστάτες πρέπει να τσακίσουν την αντεπαναστατική λαβίδα και στα δύο σκέλη, το αστικοδημοκρατικό-πασοφιστικό και το ανοιχτά ιμπεριαλιστικό -πολεμικό, με-

τατρέποντας την επανάσταση σε Διαρκή Επανάσταση.

Σανά για την Λιβύη

3 Γι' αυτό, στην περίπτωση της Λιβύης, το ΕΕΚ αντιπαλεύει ασυμβίβαστα την ιμπεριαλιστική εισβολή και την ίδια στιγμή υποστηρίζει τους εξεγερμένους - προειδοποιώντας συνάμα για τον ρόλο της «κυβέρνησης» της Βεγγάζης. Λέμε «Έξω οι ιμπεριαλιστές από την Λιβύη και την Μέση Ανατολή!» και ταυτόχρονα «Κάτω ο Καντάφι κι όλοι οι τύραννοι! Νίκα στην επανάσταση!» Δεν μπορείς να πολεμήσεις τον ιμπεριαλισμό χωρίς να παλεύεις τον Καντάφι και δεν μπορείς να παλεύεις τον Καντάφι χωρίς να πολεμάς τον ιμπεριαλισμό.

Η λαϊκή εξέγερση ενάντια στο φιλοδυτικό δικτατορικό καθεστώς Καντάφι, τον φίλο του Μπλερ, του Μπερλουσκόνι και του Μπεν Αλί, είναι μέρος της επαναστατικής διαδικασίας κι όχι «στημένη συνωμοσία» των ιμπεριαλιστών, όπως ισχυρίζονται οι «ελευθεριακός» Τάκης Φωτόπουλος κι ο νεοσταλινικός Δελαστής.

Ο Φωτόπουλος ξιφουλκώσε ενάντια στο ΕΕΚ και τον υπογράφοντα γιατί αποκαλέσαμε τον Καντάφι «άνθρωπο του ιμπεριαλισμού». Κατά την γνώμη του, το καπιταλικό καθεστώς παραμένει αντι-ιμπεριαλιστικό, μη πελατειακό και μόνον «έμμεσα συνδέεται με την Δύση, μέσω της διανομημένης αγοράς». Έμμεσα;

Κι όμως έχει περάσει προ πολλού η περίοδος όπου ο πρώην ναυμαστής του Νάσερ συγκροτούνταν με τον ιμπεριαλισμό, κερδίζοντας την στήριξη πολλών αντι-ιμπερια-

λιστικών και αριστερών δυνάμεων (στο σημείο αυτό και το διεθνές ρεύμα, στο οποίο συμμετείχαμε μέχρι την δεκαετία του '80, η Διεθνής Επιτροπή του Χίλνι, έκανε πολλά ομοιοπαθητικά λάθη). Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το καθεστώς Καντάφι υποτασσόμενο στις πιέσεις της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, άρχισε, από το 1999, επαφές με την CIA, από το 2003 έδωσε ανοιχτά γη και ύδωρ στον ιμπεριαλισμό, συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ στον τρομοκρατικό «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», κατέδωσε τον IRA και κάθε διεθνή επαφή, πραγματική ή φανταστική που είχε με αντιιμπεριαλιστικές κι επαναστατικές οργανώσεις, παρέδωσε το πετρέλαιο της χώρας (με το αζημίωτο για την οικογένεια Καντάφι και τους κολλητούς της) στην βρετανική BP, στα ιταλικά μονοπώλια και την Τεζάκο, κι ο άλλοτε δαίμονας Καντάφι έγινε ο φιλάρκος του Τόνι Μπλέρ, του Μπερλουσκόνι και του τωρινού πολέμαρχου Σαρκοζύ.

Ο Φωτόπουλος μας συκοφαντεί ασύστολα σαν υπηρέτες της «υπερέθνικής ελίτ και του σιωνισμού», με αφορμή το άρθρο μας «Τυνησία, Κάιρο, Βεγγάζη, Αθήνα, Ουισκόνσιν» (Νέα Προοπτική Νο 497), καθώς «τολμήσαμε» να ασκήσουμε κριτική στον φιλοκαταφισμό του. Συκοφαντεί συνεπώς γιατί ξέρει ότι στο εν λόγω άρθρο όχι μόνο ταχθήκαμε κατά του ιμπεριαλισμού αλλά και προειδοποιήσαμε για το αντιδραστικό ποίον της λεγόμενης «μεταβατικής κυβέρνησης της Βεγγάζης».

Το πρόβλημα δεν περιορίζεται μόνο στον γκουρού της «Περιεκτικής Δημοκρατίας». Στην εφημερίδα του ΝΑΡ Πριν, ο Γ. Δελαστής, ο

ΓΙΣ ΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Κ. Μάρκου κ. ά. ανακηρύχθηκε τον Καντάφι ηγέτη ενός «εθνικοαυτονομικού», «αντι-αποικιακού» πολέμου, καταγγέλλοντας συνάμα τους εξεγερμένους. (Άς σημειωθεί ότι ο επίσης ΝΑΡίτης δημοσιογράφος Πέτρος Παπακωνσταντίνου, όσες διαφορές και αν έχουμε εκφράσει γι' αυτόν, τηρεί μια εγγύτερη στην πραγματικότητα στάση, στα άρθρα του στην *Καθημερινή*).

Ενώ οργανώσεις που πολεμούν τον σιωνισμό στην πρώτη γραμμή, όπως το παλαιστινιακό Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης ή η λιβανέζικη Χεζμπολά κα-ταδίκασαν τον κασάφι Καντάφι και στήριξαν τον εξεγερμένο λαό, στην Ελλάδα, στο χώρο της Αριστεράς, ξαναείδαμε ένα ριχό σταλινογενή «αντιιμπεριαλισμό» να δίνει, απροκάλυπτα ή καλυμμένα, «κριτική» ή άκριτη στήριξη στον Λίβυο «αντιιμπεριαλιστή» σφαγέα του λαού του. Τύφλα ή υπεκφυγή;

Το αποκορύφωμα ήταν η διαδήλωση της 22 Μαρτίου ενόψει της πολυδιαφημισμένης Συνόδου της ΕΕ (και στην οποία, σωστά συμμετείχε και το ΕΕΚ). ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΕΣΥΑ εμπίπτουν (στο *Πριν* της 27/3/11) ότι μέσω του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων «αναπροσανατολίσαν» (!) και «συμπαρέσυραν» (!!) την διαδήλωση της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για την ΕΕ μετατρέποντάς την σε αντιπολεμική διαδήλωση κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στην Λιβύη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι χρειάζονταν κινητοποίηση κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στη Λιβύη. Γιατί, όμως, «αναπροσανατολίσαν»; Δεν είναι **αποπροσανατολισμός** να υπερκαλυφθεί, για την ακρίβεια να εξαφανιστεί η πάλη ενάντια στην ΕΕ και την Σύνοδο, κάτω από το κάλυμμα μιας άμαζης αντιιμπεριαλιστικής διαδήλωσης που δύσκολα έγκρυβε τον φιλοκαταφωτισμό των περισσότερων οργανώσεων; Γιατί να μην γίνει το απαραίτητο: **να συνδεθεί η πάλη υπέρ της αραβικής επανάστασης και κατά της ιμπεριαλιστικής επέμβασης με την κρίση στην ΕΕ και την προοπτική της επανάστα-**

σης στην ίδια την Ευρώπη; Τύφλα ή υπεκφυγή ή και τα δύο;

Το φιάσκο της ΕΕ

4 Πόλεμος και επανάσταση στη Μέση Ανατολή συμπιπτουν με μια νέα παρόξυνση της οικονομικής και πολιτικής κρίσης στην ΕΕ. Η ενοποίηση διαδικασία δεν είναι άλλη από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση που διατρέχει ήδη την τέταρτη χρονιά της.

Από τον Νοέμβριο του 2010, Σαρκοζύ και Μέρκελ σκαρώνουν ένα υποτίθεται «Μεγάλο Σχέδιο» ή «Μεγάλο Παζάρι» («Grand Bargain») για την λύση της κρίσης στην Ευρωζώνη, σύμφωνα με τα γερμανικά και γαλλικά συμφέροντα. Αφού λίγο-πολύ πήρε τελική μορφή στις 11 Μαρτίου 2011 και ετοιμαζόταν να επισφραγιστεί στη Σύνοδο της ΕΕ στις Βρυξέλλες στις 24-25 Μαρτίου, κυριολεκτικά στις παραμονές της, το Μεγάλο Παζάρι κατάντησε Μεγάλο Φιάσκο. Οι αρχιτέκτονές του, Μέρκελ και Σαρκοζύ που παρίσταναν την ενωμένη ηγεσία της Ενωμένης Ευρώπης στο κεφαλαίο, παλεύοντας για την πολιτική-εκλογική τους επίβλεψη, φαγώθηκαν μεταξύ τους, καθώς ο δεύτερος φόρεσε την στολή του Ναπολέοντα και κήρυξε πόλεμο στον παλιόφιλό του Καντάφι, ενώ η πρώτη αρνήθηκε κάθε συμμετοχή στην πολεμική εκστρατεία. Ξαν να μην έφταναν αυτά, κι οι δυο τους υπέστησαν βαριές, οδυνηρές εκλογικές ήττες στις τοπικές εκλογές στην χώρα τους. Θυμίζουμε ότι ο Σαρκοζύ εμφανίστηκε το 2007 σαν «η νέα Θάτσερ που θα έβαζε οριστικά την κληρονομιά του Μάι του '68». Τώρα ποιος θάβει ποιον; Όσο για την ψευτο-Βαλκυρία που το έπαιξε σκληρή Σιδηρά Κυρία της γερμανικής Ευρώπης κατέρρευσε στις 27 Μαρτίου μέσα στην ίδια της την Βαλχάλα, την Βάδη-Βυρτεμβέργη, ιστορικό προπύργιο της χριστιανοδημοκρατικής Δεξιάς.

Την ίδια στιγμή, πριν φτάσουν οι ηγέτες στις Βρυξέλλες, έπεσε η κυβέρνηση της Πορτογαλίας, υποβαθμίστηκε η ποτοληπτική ικανότητα της χώρας αλλά και της Ελλάδας και 30 τραπεζών της Ισπανίας κι αναζωπυρώθηκε δραματικά η όλη κρίση κρατικής υπερχρέωσης στην Ευρωζώνη. Η συμφωνία επικυρώθηκε μεν αλλά όπως έγγραφαν, την επομένη, στο κύριο άρθρο τους οι *Φαίνανσιαλ Τάιμς* «ό,τι συμφωνήθηκε δεν θα βοηθήσει και δεν συμφωνήθηκε ό,τι θα βοηθούσε»...

Την επαύριον της Μεγάλης

Συμφωνίας-Φιάσκο, μισό εκατομμύριο Βρετανοί εργάτες, στην άλλοτε φλεγματώδη γηραιά Αλβιόνα, λίγους μήνες μετά από την εξέγερση της νεολαίας που πυρπόλησε τα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος των Τόρους, πλημμύριζαν τους δρόμους του Λονδίνου σε μια πρωτοφανή κινητοποίηση ενάντια στις δρακόντειες περικοπές που θέλει να επιβάλει η κυβέρνηση Κάμερον.

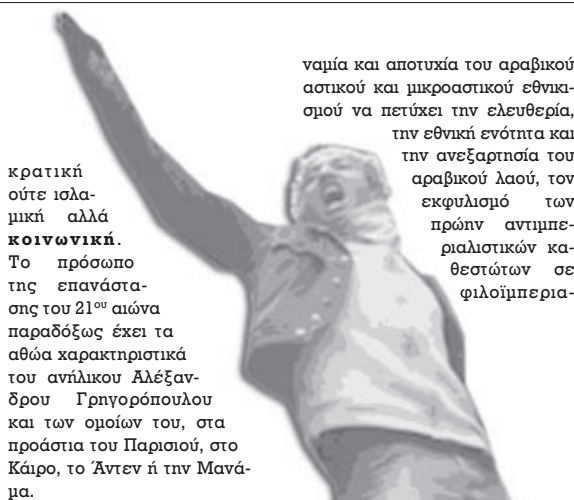
Ο σιμόν, ο θεαλλώδης άνεμος της αραβικής ερήμου, φαίνεται να φυσάει πα πάνω από τις ευρωπαϊκές Μητροπόλεις.

Ελληνικός Δεκέμβρης, αραβικά Άνοιξη, ευρωπαϊκό καυτό καλοκαίρι

5 Ο πιο εύθραυστος κρίκος της Ευρωζώνης και ταυτόχρονα άμεσος γεωπολιτικός κρίκος σύνδεσής της με την Μέση Ανατολή είναι η Ελλάδα. Παραμονές της Συνόδου της ΕΕ στις 24-25 Μαρτίου πληθύνανε τα άρθρα στον ευρωπαϊκό Τύπο για την ντε φάκτο χρεοκοπημένη Ελλάδα. Η Standard's and Poor's, μάλιστα, δημοσίευσε ένα worst case scenario, όπου το δημόσιο χρέος της Ελλάδας θα υπερδιπλασιαστεί, φτάνοντας το 2015 στο απίθανο 330% του ΑΕΠ! (Μοντ, 24 Μαρτίου 2011). Τον συναγερμό δεν τον ακούει μόνον η κυβέρνηση Παπανδρέου και τα παπαγαλάκια της που ψευδολογούν και θριαμβολογούν ασύστολα. Στην πραγματικότητα, οι άρκουσες τάξεις σε Ελλάδα και Ευρώπη τρέμουν. Αυτοί που υποτιμούν την επαναστατική δύναμη του ελληνικού εργατικού-λαϊκού κινήματος είναι οι αιώνιοι σκεπτικιστές της Αριστεράς, καθεστωτικές και «αντικαπιταλιστικές».

Το φάντασμα του Δεκέμβρη δεν έπαψε να πλανιέται και να φοβίζει. Ως «η πρώτη πολιτική έκρηξη της τρέχουσας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης», κατά την αλησιμότητα και ορθή ρήση του επκεφαλής του ΔΝΤ, αποτελεί τον πρόλογο, την σύνδεση, την μετάβαση στις τωρινές επαναστάσεις στο Μαγκρέμπ και Μααρέκ, οι οποίες, καθόλου τυχαία, ονομάστηκαν «επανάστασεις της νεολαίας».

Πολλά από τα ερωτηματικά που άρπασε ανοικτά ο ελληνικός Δεκέμβρης μπορούν τώρα να απαντηθούν εάν μελετήσει κανένας τα τεκταινόμενα στην επανάσταση που αλλάζει τον χάρτη της περιοχής και του κόσμου - μια επανάσταση που ενσωματώνει και ξεπερνά όσα γνωρίσαμε τον 20° αιώνα και η οποία, σίγουρα, δεν είναι ούτε απλά εθνικοδημο-

κρατική ούτε ισλαμική αλλά **κοινωνική**.

Το πρόσωπο της επανάστασης του 21ου αιώνα παραδόξως έχει τα αθάνα χαρακτηριστικά του ανήλικου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και των ομοίων του, στα προσώπα του Παρισιού, στο Κάιρο, το Άντεν ή την Μανάμα.

Μιλούν πολλοί για ένα αραβικό νέο 1848, για να τονίσουν όχι μόνο την διεθνή εξαπλώσή της αλλά κυρίως τον δημοκρατικό χαρακτήρα της επανάστασης. Όμως η ίδια η Ευρωπαϊκή Επανάσταση του 1848 δεν χαρακτηρίζεται μόνο από την εθνική και δημοκρατική αφύπνιση των λαών αλλά κυρίως από την εξάντληση της Γαλλικής Επανάστασης του 1789 και της ιστορικής αποστολής της αστικής τάξης, την προδοσία της επανάστασης από τους αστούς στην Γερμανία, την επαναστατική άνοδο της εργατικής τάξης, την σφαγή του ηρωικού παρισινού προλεταριάτου από την δημοκρατική μπουρζουαζία τον Ιούνιο του 1848. Βγάζοντας τα μαθήματα του 1848, ο Μαρξ διατυπώνει σε νέα ταξικά βάση με νέο ιστορικό περιεχόμενο την **προοπτική και το πρόγραμμα της Διαρκούς Επανάστασης** στο περίφημο Κάλεσμα του 1850.

Η Άνοιξη των λαών της Ευρώπης το 1848 σημάδεψε το απόγειο του καπιταλισμού και την αρχή της διολίσθησής του προς την παρακμή του στα τέλη του 19ου αιώνα. Η αραβική Άνοιξη έρχεται σε ένα προχωρημένο σημείο της καπιταλιστικής παρακμής και εν μέσω της πρωτοφανούς κρίσης της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Η εργατική τάξη έπαιξε καίριο ρόλο στην επανάσταση στην Τυνησία, Αίγυπτο, Μπακρέιν, Υεμένη, προκαλώντας τον φόβο όχι μόνο των καθεστώτων αλλά και των αστικών και ισλαμικών αντιπολιτεύσεων που ομνύουν στην δημοκρατία και καλούν να σταματήσουν οι απεργίες. Μπροστά δεν ανοίγει κάποιο νέο στάδιο αστικής δημοκρατίας, όπως ισχυρίζεται ο σταλινικός Ναγιέφ Χαουατμέ του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (βλ. συνέντευξη στην *Αυγή* 20-3-11). Ισάως η συνεχιζόμενη επανάσταση συγκρούεται με την ιστορική αδυ-

ναμία και αποτυχία του αραβικού αστικού και μικροαστικού εθνικισμού να πετύχει την ελευθερία, την εθνική ενότητα και την ανεξαρτησία του αραβικού λαού, τον εκφυλισμό των πρώην αντιιμπεριαλιστικών καθεστώτων σε φιλοιμπερια-

λιστικά διεφθαρμένα τυραννία. Πηγαίνει πέρα από τον εγκλωβισμό και την διάσχυση των μεσοανικών προσδοκιών των αποκλήρων από την θεοκρατία των μουλάδων και των συντηρητικών Αδελφών Μουσοουλμάνων που θέλησαν για μια περίοδο να καλύψουν το κενό που άφησε η χρεοκοπία των κοσμικών εθνικιστικών κινήσεων και καθεστώτων, μαζί και ο ουραγός του εθνικομυθικού σταλινισμού των ΚΚ της περιοχής.

Η επανάσταση της άνεργης νεολαίας της Μέσης Ανατολής αμφισβητεί όλα τα κατεστημένα σχήματα - όπως κι οι εξεγερμένοι νέοι του ελληνικού Δεκέμβρη που τους χώσανε όλους κάτω από την απλουστευτική ταμπέλα «αναρχικοί». Μόνον ένας ελευθεριακός Μαρξισμός που θα συνεχίσει από εκεί που σταμάτησε ο Λένιν το «Κράτος και Επανάσταση» το 1917 και θα ανανεώνει την θεωρία και πράξη της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι μπορεί να συνομιλήσει μ' αυτή την νέα γενιά της παγκόσμιας επανάστασης, και να χτίσει την επαναστατική Διεθνή της νίκης, την Τέταρτη Διεθνή.

Το νικηφόρο μέλλον της επανάστασης στην Μέση Ανατολή βρίσκεται στις ευρωπαϊκές ακτές της Μεσογείου. Δικά μας η ευθύνη!

29 Μαρτίου 2011